

“Ik voelde dat ik iets kwijt was”

Noortje Martens (1982) was elf jaar toen haar vader tot diaken werd gewijd. Haar ouders groeiden in hun geloof, maar een aantal traumatische sterfgevallen deden haar afhaken. Ze ging aan de slag in de bijzondere jeugdzorg tot een burn-out haar twee jaar geleden dwong te stoppen. Dat bracht een proces op gang dat ertoe leidde dat ze in Hasselt een opleiding Pastoraal werker in de zorg ging volgen.

Ludwig De Vocht

M

oortje Martens is afkomstig van Leopoldsburg en woont in Bilzen. “Ik ben heel gelovig opgevoed. ’s Avonds een kruisje en daarbij een ‘God zegene en beware je’. Ik ben de middelste van drie. We waren katholiek en we gingen elke week naar de kerk. Ik heb me toen soms wel een buitenbeentje gevoeld, want de ouders van leeftijdsgenoten waren al niet meer gelovig of kerkelijk. Ik heb bij mijn ouders als kind wel een zekere vrijheid gevoeld in de geloofsbeleving. Maar daar tegenover stond – zeker nadat mijn vader tot diaken werd gewijd – de kerkstructuur, de organisatie. Ik voelde me niet gelukkig binnen de muren van de kerk. Ik denk dat het voor mij daar ergens ontspoord is. Bij de overgang naar het middelbaar onderwijs waren er enkele traumatische sterfgevallen, ook van jonge mensen. Dat heeft mij doen wankelen. Ik vond geen antwoorden, toch niet binnen de kerk.

Jeugdzorg

Als twintiger heb ik me met hart en ziel aan mijn job binnen de bijzondere jeugdzorg gewijd. Ik werkte vooral rond psychosociaal welzijn. Hulpverlening en dienstverlening zijn mij op het lijf geschreven. Maar ik heb altijd gevoeld dat er nog een luik was. Ik miste een spirituele dimensie. Ik voelde dat ik iets kwijt was, maar ik kon daar de vinger niet op leggen. Door moeder te worden, is dat gevoel nog sterker geworden.

Mijn gezondheid, een agressie-incident op de werkvloer en een teamwerking die niet zo vlot liep, hebben uiteindelijk tot een burn-out geleid die me in september 2016 verplichtte te stoppen met werken. Ik was mezelf kwijt. Ik heb toen een crisis doorgemaakt waarbij ik me existentiële vragen stelde. Ik ben dan bij een therapeut met een holistisch mensbeeld geweest die oog had voor de spirituele dimensie. Daardoor werd een gigantische deur opengetrokken.

Ziekenhuispastor

Zingeingsvragen rond existentiële thema’s. Er zijn voor mensen. Ik realiseerde me dat mijn vader als ziekenhuispastor daar altijd mee bezig is. Ik heb toen ook de pastoraal overwogen, maar heb toch eerst contact opgenomen met het huisvandeMens. De humanisten kennen immers moreel consultants die in se gelijkaardig werk doen als pastores, maar vanuit een niet-gelovige invalshoek, tenzij het geloof in de mens. De buitenwereld zou mij ook veeleer in die hoek plaatsen. Maar het gesprek voelde niet oké. Ik paste daar niet. Het was bijna anti. Ik besepte dat ik wél gelovig ben. Ik kan me dan wel bij veel dingen vragen stellen,

maar het christelijke geloof is me meegegeven. Dat zijn mijn roots. In augustus van vorig jaar heb ik dan de knoop doorgehakt om aan het Pastoraal Centrum Seminarie de opleiding Pastoraal werker in de zorg te volgen. Ik heb nu bijna een jaar achter de rug en ik kan alleen maar bevestigen dat dit de plek is waar ik moet zijn. Ik ben nu echt gebeten en ik zou graag als ziekenhuispastor aan de slag gaan, net als mijn vader.

Verrijking

Als je eenmaal dat pad bent ingeslagen, ontmoet je mensen en merk je hoe zij hun geloof beleven. Dat is voor mij een enorme verrijking. Ik denk toch dat ik daarvoor met een vooroordeel zat: ‘Die echte gelovigen zijn toch allemaal een beetje wereldvreemd’. Dat slaat gewoon nergens op. Ik ben met veel liefde ontvangen. Er is naar mij geluisterd. Ik mag me luidop vragen stellen, ik mag twijfelen aan bepaalde dingen, dat maakt me niet minder gelovig of een minder

goed christen. Ik ben nog geen trouwe kerkganger. Maar hetgeen waar het om draait, het *basic* geloof is terug. Ik ben daar heel lang niet mee bezig geweest, ook omdat mijn echtgenoot daar anders tegenover staat dan ik. Misschien vertegenwoordigen wij wel voor een stuk de maatschappij. In gesprekken heb ik ervaren dat er nog koppels zijn waarin de ene partner gelovig is en de andere niet. Mijn man heeft veel respect voor mijn levensovertuiging. En ik voor die van hem. Maar we proberen elkaar niet te overtuigen. Dat voelen de kinderen ook en ik heb niet het gevoel dat ze daarmee in de knoop zitten. Onlangs keken we met het gezin naar de documentaire *Blue Planet*. Ik verwonder me over hoe alles zo ingenieus in elkaar steekt. Ik word daardoor overweldigd. Voor mij is God de gewaarwording hoe fantastisch alles in elkaar zit. God is Liefde. Dat is mijn drijfveer. Daar begint het voor mij. Ik weet me bemind.

Liefde

De oudste is acht en zegt dat ze niet weet of er een God is. Maar ze wil wel dat ik haar een kruisje geef en ze geeft mij er ook een. De jongste is zes en is nog meer devoot. Als ik haar vraag wie God voor haar is, zegt ze: ‘Liefde hé, mama. Dat is zoals tussen jou en mij, want jij ziet mij graag en ik zie jou graag. Wil dat dan zeggen dat jij een beetje God bent en ik ook dan?’ Het raakt me als een kind van zes dat zo zegt. Maar hoe klein ze ook zijn, ze zijn heel kritisch bezig met dat onderwerp. En dat vind ik heel belangrijk.

Dankbaar

Ikzelf heb het altijd fijn gevonden dat mijn ouders gelovig waren. Ik moest dat zelf niet zijn. Mijn ouders hebben geen overtuiging dwingend opgelegd, maar ze zijn wel blijven getuigen. Dat heeft me toen ik jong was een gevoel van veiligheid gegeven en ik ben nog altijd dankbaar voor dat cadeau.” III

“Voor mij is God de gewaarwording hoe fantastisch alles in elkaar zit.”

“Hulpverlening en dienstverlening zijn mij op het lijf geschreven”, zegt Noortje Martens over zichzelf.
© Mine Dalemans